

?Esclaus, avui?

La revista nord-americana **Mariknoll** és l'òrgan d'informació de l'episcopat d'aquell país que té a veure amb les missions de terres llunyes, especialment de les llatinoamericanes. Vindria a ser com l'Opus Mariæ nord-americà. Hi ha qui hi estigui subscript i, quan l'ha llegida, me la tramet perquè jo també l'aprofiti. El darrer exemplar porta un escrit interessant, el qual jo ara glosso per servir-lo a l'amable lector: **Malgrat que sembli que l'esclavitud és una relíquia negra del passat**, l'esclavitud és viva com en els seus pitjors temps. L'abús de l'home sobre l'home, per a heure'n profit. **Hom calcula que en el món d'avui existeixen 100 milions d'esclaus** -més del triple dels negres caçats a l'Àfrica pels colons durant els segles XVII i XVIII.

La diferència és que ara no cal el requisit de la **possessió personal** per a sotmetre humans a l'ús de la teva conveniència. N'hi ha prou que l'individu sigui **pobre i indefens**, perquè el dèspota el faci treballar sense sou o amb una remuneració de fam. I d'això el tercer món en va ple. Un exemple en foren les criades que a l'**Amèrica Central** treballen de sol a sol en casa de benestants, per a rebre poca cosa més que l'alimentació del dia i un catre per a dormir. O els esbarts de nens i nenes que sobretot a l'Índia, i a altres repúbliques de l'**Amèrica Llatina**, que, per comptes de ser enviats a l'escola, són forçats a feines impròpies de la seva edat, o del seu sexe, però molt reditícies per als amos, feines que són dutes a terme en llocs tancats o clandestins. Aquests brètols que practiquen l'esclavitud tenen un olfacte per a ensumar per on l'autoritat els pot clissar i una destresa de lladres per a ocultar la seva malifeta.

Les policies de Cambòdia i de Tailàndia, en acció conjunta, han descobert una cadena de **traficants** en xicots joves que eren venuts a majoristes del segon país per l'equivalent a \$75.00. Aquests nois eren revenuts als amos de fàbriques de Tailàndia, que els drogaven per tal de mantenir-los sempre en acció durant les 18 hores de treball diari, en les diferents línies de producció de manufactures. A mida que les ments i els cossos de les víctimes es deterioraven, els nois eren avaluats per un metge i venuts als mestres de vaixells de pesca, que se'ls enduien al mar. Els nois continuaven essent drogats a altar mar i, quan ja resultaven massa dèbils per a treballar, eren llençats a l'aigua per la borda. És un relat del missioner **John Beeching**.

En el mateix escrit, **Sean Sprague** conta que, a l'Índia, **Ramasoami**, un xiquet d'uns dotze anys, fou col·locat de ramadà per l'amo, Kalai, per vigilar ovelles i vaques. Més endavant fou obligat a llaurar, a tallar arbres i a cavar. Per tots aquests serveis Kalai no li pagava cap diner, el noi només rebia un miserable recapte i, si es posava malalt, aquell l'arrossegava fora de la borda i

l'ataconava de valent, fins que el noi assegurava que ja estava bo. A l'edat de vint-i-dos anys, Ramasoami es casà amb Kalimall, una nena de dotze anys. Ella també fou forçada per l'amo a collir les males herbes del tros, a donar menjar a les vaques i a fer-li de criada i cuinera. Si Kalimall peixava els de casa seva abans d'anar a la feina, la dona de l'amo l'apedregava. Quan refusava rentar el cos de l'amo i fer-li massatge, ell la pegava. ?Fou el temps pitjor de la nostra vida?, declarava Romasoami.

Sense poder fer res a favor seu, la parella vivien en constant temor. L'espòs jove, avergonyit, admeté que Kalai abusà sexualment de la seva esposa més d'una vegada. Romasoami no hi podia fer res. Si protestava externament, podia ser flagel·lat fins a la mort ?i no hauria estat el primer de morir a mans de Kalai, per aquesta mateixa raó. El sofriment de la parella començà a veure la fi, quan un treballador social, fent-se passar per parent d'ells dos, s'infiltrà dintre la hisenda de Kalai, reconegué el fet, hi féu intervenir un magistrat i la parella fou alliberada i mínimament compensada -una bagatel·la en diners? per un tribunal de justícia.

I així va el món. Mentre els responsables de la seva bona marxa miren a veure com espatllar-lo més amb guerres aberrants, totalment girats d'esquena a aquests problemes que demanen una actuació dràstica de part seva. Uns dirigents que mereixen un garrot incommensurable. Que malgasten en pólvora els diners astronòmics que podrien posar remei a aquests mals i a la pobresa. Quina responsabilitat! Quina demència!

Per tal de suprimir l'esclavitud, els dirigents del món han d'estar convençuts que els drets humans del més pobres -i de tots- s'han d'endur més atencions que qualsevol altre problema. Amb la justícia, arribaria la solució dels altres mals.

L'editor de Maryknoll col·loca aquesta sentència de J.J. Roche al peu de la pàgina on acaba l'article en qüestió: ?El cop que allibera l'esclau, també allibera el seu senyor?.